

Ocenjujemo

Muzikal

Addamsovi

prevajalec **Andrej Rozman - Roza**
režiser **Aleksandar Popovski**
Mestno gledališče ljubljansko

Vse družine so si podobne in vsaka je po svoje drugačna in čudna, če parafraziram Tolstojev znameniti stavek iz *Ane Karenine*. To velja tudi in zlasti za družino Addams, ki je bila ob nastanku v šestdesetih letih 20. stoletja satira ameriških sanj in njihovega ideala popolne družine. Nímajó hiše v pastelnih tonih v predmestju, nihče ne peče limoninih ali jabolčnih pit, ne družijo se s sosedi, prezirajo to, kar so po normativih pozitivne emocije. Radi imajo črno barvo, nesrečo, smrt in vse morbidne stvari.

Živi Addamsovi (nastopi namreč tudi nekaj mrtvih prednikov) so zakonca Gomez (Uroš Smolej), Morticija (Iva Krajnc Bagola), njuna otroka Sreda (Viktorija Bencik Emeršič) in Bucko (Jurij Weiss), Babica (Nataša Tič Ralijan) in Gnoj (Jaka Lah), z njimi živi tudi butler Krč (Filip Samobor). Njihovi konjički so povezani s posedovanjem orožja in mučilnih naprav. Gomez sablja, Sredina najljubša igrača je samostrel, Bucko pripravlja strupe in eksplozive ter dovoli Sredi, da na njem preizkuša mučilne tehnike. V izvorniku *Addamsovi* torej rušijo družbene predstave o tem, kaj naj bi bila srečna družina.

Ta koncept je deloval v televizijski seriji in filmu, ob praižvedbi muzikala (in vseh naslednjih, vključno s to v **MGL**) so se producenti osredotočili na Sredino ljubezensko življenje, ko se zaljubi v popolnoma normalnega Lucasa Krnekija (Matic Lukšič).

Lucas in njegovi starši, Alenka (Barbara Ribnikar) in Jan (Robert Korošec), so točno to, kar Addamsovi prezirajo. Alenka nosi rumene obleke z volančki, Jan je kavboj, verjamejo v moč pozitivnega mišljenja, povrh vsega so še iz Ohia. Krnekiji se Addamsovih bojijo, vsi so v črnem, njihove geste so toge in nesproščene, živijo v hiši z neurejeno in temačno okolico. Kot večina staršev so tudi zakonci Addams in Krneki razočarani ali vsaj nenaklonjeni otrokovi izbiri partnerja. Drug drugemu se zdijo čudni, bizarni in nasploh popolno nasprotje družine, v kakršni so sami vzgajali otroke. Vse kaže, da je zaplet neizbežen. To je delno res, zapletov je več, toda vsi so takoj razrešeni ali popolnoma prezrti. Kot recimo domnevni vrh uprizoritve, ko Alenka Krneki pomotoma spiše serum, ki človeka pripravi do popolne resnicoljubnosti, zmešan s serumom, ki privabi na dan posameznikove najslabše lastnosti.

Vse, kar Alenka stori, je, da pove možu, da ni srečna, ker se je spremenil in ker v njenem zakonu ni več strasti (to se na koncu pokaže za zelo produktivno). Tudi vsi drugi pari naletijo na težave v odnosu, seveda pa so pozneje vsi razrešeni. Ljubezen premaga vse

Morticija Addams je Iva Krajnc Bagola. FOTOGRAFIJI PETER GIODANI

težave in tudi ljudje, ki ne marajo rumene barve, si želijo partnerja ali partnerko.

Prvi del predstave je praktično ekspozicija. Predstavljeni so liki, družina, predniki, njihove lastnosti in odnosi z drugimi. Dramaturški lok (dramaturginja uprizoritve je Eva Mahkovic) je napeljan in stopnjevan kot pri klasični aristoteljski drami. Žal v drugem delu ni več smiselne povezave med enim in drugim prizorom, dogajanje je zreducirano na ljubezenske odnose s pripadajočo koreografijo in songom, brez razvoja dogajanja, rdeče niti ali povezave z dramatičnim zapletom s konca prvega dejanja. To sta v bistvu dva ločena dogodka, dve epizodi nanizanke, prvo in drugo dejanje se namreč povežujeta samo v zasedbi.

Režijo muzikala podpisuje Aleksandar Popovski, besedilo je prevedel Andrej Rozman - Roza. Oboje sloni predvsem na kariaturi, mestoma preide tudi v vaudeville. Temu primerne so tudi igralske kreacije (izstopata Jurij Weiss k. g. in Viktorija Bencik Emeršič) in koreografija Anje Möderndorfer, ki v gib vnese precej togosti.

Kostumografija Jelene Proković je odlična variacija na dobro poznano ikonografijo Addamsovih, ki nakazuje na karakteristike in socialni status posameznika, hkrati pa je dovolj arhetipska, da je univerzalna.

Muzikal *Addamsovi* je solidna popestritev večera, revija dobro odpetih, spevnih songov z nekaj zabavnimi režijskimi domislicami. Žal pa je nametanih preveč različnih konceptov, od katerih niti eden ni dovolj konsistentno vpeljan, kaj šele razvit, da bi lahko govorili o celoviti uprizoritvi.

Čudaška in shrhljiva, vendar tudi nadvse zabavna družina Addams se je prvič pojavila v stripu, ki ga je ameriški risar Charles Addams leta 1938 začel objavljati v tedniku *The New Yorker*.